

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 129/2020-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou advocatius s. r. o., Palackého 12, P. O. BOX 69, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Gedra, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaniach vedených pod sp. zn. 29 Cb 392/2009 a sp. zn. 37 Er 2182/2011 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých konaní a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2018 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 29 Cb 392/2009 (ďalej len „konanie okresného súdu sp. zn. 29 Cb 392/2009“) a sp. zn. 37 Er 2182/2011 (ďalej len „konanie okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je vedená pod sp. zn. Rvp 2020/2018 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie. Do 16. februára 2019 nebola ústavná sťažnosť sťažovateľa prerokovaná, preto bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že konanie okresného súdu sp. zn. 29 Cb 392/2009 bolo začaté na základe návrhu na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 2 093,30 € s príslušenstvom žalobcu [REDAKOVANÉ] (ďalej len

„žalobca“), proti sťažovateľovi ako žalovanému z dôvodu zameškania platobnej povinnosti leasingových splátok sťažovateľa. Následne okresný súd 20. augusta 2009 vydal platobný rozkaz sp. zn. 26 Rob 414/2009, ktorým uložil sťažovateľovi zaplatiť už uvedenú sumu spolu s trovami konania. Pretože predmetný platobný rozkaz nebolo sťažovateľovi možné doručiť, okresný súd ho 11. novembra 2009 zrušil a pokračoval v konaní okresného súdu sp. zn. 29 Cb 392/2009. Dňa 31. marca 2010 sťažovateľovi ako opatrovníka ustanovil pracovníčku okresného súdu. Okresný súd rozsudkom č. k. 29 Cb 392/2009-72 zo 4. novembra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) rozhodol tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť sumu 2 093,30 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne a náhradu trov konania. Ďalej sťažovateľ uviedol, že rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 31. decembra 2010 a vykonateľným sa stal 3. januára 2011. Následne bolo začaté konanie okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011, a to ako exekučné konanie, keď 13. mája 2011 súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie a 16. septembra 2011 vydal exekučný príkaz. Podľa tvrdení sťažovateľa sa s rozsudkom okresného súdu prvýkrát oboznámil na základe nazretia do spisu 20. augusta 2012 a 14. novembra 2013 okresnému súdu adresoval návrh na obnovu konania, na základe ktorého bolo začaté konanie okresného súdu pod sp. zn. 29 Cb 247/2013, ktoré bolo ukončené vydaním uznesenia okresného súdu č. k. 29 Cb 247/2013-81 z 13. apríla 2017, ktorým bol návrh na obnovu konania odmietnutý. Dodal, že proti tomuto uzneseniu mu bolo odopreté podať odvolanie, pretože pasívne vecne legitimovaný subjekt počas nečinnosti okresného súdu zanikol, preto sťažovateľ vzal svoj návrh na obnovu konania v celom rozsahu späť, čo Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3 Cob 197/2017-100 z 30. novembra 2017 pripustil. Konanie okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011 bolo zastavené na základe uznesenia okresného súdu č. k. 37 Er 2182/2011-138 z 25. júla 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 25. júla 2018“).

4. Sťažovateľ v prvom rade namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011. K tomu uviedol, že žalobca bol bez právneho nástupcu vymazaný z obchodného registra k 17. máju 2017, taktiež pohľadávka nebola

postúpená na iný subjekt, a preto sťažovateľ o tejto skutočnosti upovedomil povereného exekútora, ktorému 10. júna 2017 adresoval návrh na vydanie upovedomenia o zastavení exekúcie a následne 14. júna 2017 okresnému súdu adresoval návrh na zastavenie exekučného konania. Podotkol, že aj sám ustanovený súdny exekútor okresnému súdu adresoval podnet na zastavenie exekučného konania a sťažovateľovi uviedol, aby nevykonával dobrovoľné úhrady. Sťažovateľ ďalej uviedol: *„Exekučné konanie bolo vedené až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie Uznesením č. k. 37Er/2182/2011-138, t. j. od 17.05.2017 do 13.08.2018. Po dobu nečinnosti Okresného súdu Bratislava V vznikli sťažovateľovi neopodstatnené trovy exekúcie, aj napriek tomu, že neexistoval oprávnený subjekt... Okresný súd Bratislava V ostal v konaní 37Er/2182/2011 aj napriek urgentným výzvam sťažovateľa, nečinný. Nečinnosťou konajúceho súdu v rozhodovaní o zastavení exekučného konania, prichádzalo k ďalšiemu exekvovaniu majetku povinného a navyšovaniu trov exekučného konania. Trovy exekučného konania sa úmerne navyšovali s obdobím, v ktorom dochádzalo k prieťahom v konaní... Exekučné konanie sp. zn. 37Er/2182/2011 je ku dnešnému dňu právoplatne ukončené. Aj napriek tomu, že stav zbytočných prieťahov pomínul, uvedené sťažovateľ pociťuje ako osobnú ujmu.“*

5. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu vo vzťahu ku konaniu okresného súdu sp. zn. 29 Cb 392/2009. Uvedené odôvodnil tým, že zo strany okresného súdu bolo v konaní okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011 vydané poverenie č. 5105 (100289) z 18. apríla 2011, ktorým poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie voči sťažovateľovi, a to podľa sťažovateľa na základe nezákonného exekučného titulu, ktorým bol rozsudok okresného súdu, ktorý bol vydaný v konaní okresného súdu sp. zn. 29 Cb 392/2009. Nezákonnosť rozsudku okresného súdu sťažovateľ odôvodňuje tým, že v ňom bola určená nesprávna výška úroku z omeškania, a to 9 % zo sumy 2 093,30 €, ďalej tým, že okresný súd podľa sťažovateľa v konaní okresného súdu sp. zn. 29 Cb 392/2009 neskúmal platnosť leasingovej zmluvy v súlade so zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších

predpisov. Ako ďalšie dôvody nezákonnosti rozsudku okresného súdu uviedol, že leasingová zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, že okresný súd vydal exekučný titul v konaní, v ktorom žalobca účelovo uvádzal nepravdivé skutočnosti, čo podľa sťažovateľa zakladá rozpor s dobrými mravmi a napokon tú skutočnosť, že okresný súd vydal exekučný titul v konaní, v ktorom postupoval nesprávnym úradným postupom. Tieto výhrady vo vzťahu ku konaniu okresného súdu sp. zn. 29 Cb 392/2009 zároveň sťažovateľ ďalej bližšie rozvádza v ústavnej sťažnosti.

6. Napokon sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy aj vo vzťahu ku konaniu okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011. Uvedené odôvodňoval tým, že v uvedenom konaní okresného súdu nezastavil exekúciu – konanie okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011 ihneď po tom, ako sa okresný súd dozvedel o neexistencii procesnej spôsobilosti žalobcu ako oprávneného. K tomu uviedol, že žalobca zanikol k 17. máju 2017 bez právneho nástupcu a sťažovateľ zároveň nebol informovaný o postúpení pohľadávky na iný subjekt. Dodal: *„Okresný súd... porušil sťažovateľove práva na správny úradný postup a na pokojné užívanie majetku, keď v konaní sp. zn. 37Er/2182/2011 pokračoval v exekučnom konaní a nezastavil toto konanie ihneď po tom, ako nadobudol vedomosť o zániku oprávnenej.“* Tiež uviedol, že opakovane okresný súd upozorňoval na odpadnutie podmienky procesnej spôsobilosti žalobcu a na následnú nezákonnosť exekúcie, pričom okresný súd nepostupoval správnym úradným postupom, keď neskúmal prítomnosť tejto neodstrániteľnej prekážky a aj napriek žiadosti sťažovateľa, ako aj povereného exekútora konanie okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011 nezastavil.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol, že v konaní okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a v konaní okresného súdu sp. zn. 29 Cb 392/2009 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu.

Zároveň sťažovateľ žiadal priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 444,44 €.

Taktiež požiadal o úhradu trov právneho zastúpenia v sume 381,78 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

16. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok...

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v namietanom porušení základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu v konaní okresného súdu sp. zn. 29 Cb 392/2009 a v konaní okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011. K porušeniu ním označených práv malo dôjsť v dôsledku:

- nekonania okresného súdu v konaní okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011 počas obdobia od 17. mája 2017 až do 13. augusta 2018,

- nezákonnosti exekučného titulu, a to rozsudku okresného súdu, ktorý bol vydaný v konaní okresného súdu sp. zn. 29 Cb 392/2009,

- nezastavenia exekúcie – konania okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011 ihneď po tom, ako sa okresný súd dozvedel o neexistencii procesnej spôsobilosti žalobcu ako oprávneného.

III.1 K námietke porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011

18. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 329/2019).

19. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že konanie okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011 bolo ukončené, resp. zastavené vydaním uznesenia okresného súdu z 25. júla 2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. augusta 2018.

20. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú,

pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 71/2018).

21. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už súd rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

22. Ústavný súd vychádza aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte môže dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (III. ÚS 71/2018).

23. Vzhľadom na už uvedené preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu v konaní okresného súdu sp. zn. 29 Cb 392/2009

24. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených bolo zistené, že rozsudok okresného súdu, ktorým bolo ukončené konanie okresného súdu sp. zn. 29 Cb 392/2009, nadobudol právoplatnosť 31. decembra 2010 a vykonateľným sa stal 3. januára 2011. Ako teda z uvedeného vyplýva, nebola zo strany sťažovateľa dodržaná kogentná lehota dvoch mesiacov na podanie ústavnej sťažnosti. Táto lehota by zároveň nebola dodržaná

ani v prípade, ak by bolo vzaté do úvahy vyjadrenie sťažovateľa, že sa s rozsudkom okresného súdu prvýkrát oboznámil až na základe nazretia do spisu 20. augusta 2012.

25. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, I. ÚS 203/2010). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa (III. ÚS 18/2019).

26. V tejto súvislosti ústavný súd zároveň konštatuje, že ustanovenie týkajúce sa lehoty na podanie ústavnej sťažnosti je ustanovením kogentným, to znamená, že ústavný súd nemôže zmeškanie tejto lehoty odpustiť alebo ju predĺžiť (m. m. III. ÚS 90/2018).

27. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné uvedenú časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

III.3 K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy v konaní okresného súdu sp. zn. 37 Er 2182/2011

28. Podstata základného práva na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa náhrady škody spôsobenej v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na náhradu škody vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) (I. ÚS 65/2019).

29. Inými slovami, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy

nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie (III. ÚS 155/2011).

30. V zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom patrí v zásade do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (m. m. I. ÚS 65/2019).

31. Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

32. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu